

a. till p. — 2) Utseende, yttre sken. *Döma efter utvertes a-et. Gifva sig a. af hög herre, af lärd, o. s. v.* — 3) Utmärkelse, som någon åtnjuter i allmänna omdömet, för dygder, insigter, talanger, förtjenster af det allmänna, hög värdighet, o. s. v. *Han åtnjuter mycket a. bland sina medborgare. En man utan a. Rikedom, utan velt och dygd, kan väl skänka a., men aldrig högaktning. Vara, stå i a. Denna befördran gaf honom ökad a. Han har nu förlorat allt a. Jag skall väl vela att sätta mig i a.* — I utsträckt mening nyttjas ordet i denna bem. äfven om saker, t. ex.: *Han förstod snart att sätta inrättningen i a. Dessa tillverkningar hafva numera förlorat allt sitt förra a.* — Syn. Betydhet, Betydande, Inflytande, Aktning. — I a. till, prep. 1) I betraktande af, med afseende på, för skull. *I a. till de tjenster, han gjort landet, blef han benådad. Han har i a. till sjukdom icke kunnat infinna sig. I a. dertill att enkan befinner sig i behöfvande omständigheter . . .* — 2) (mindre ofta) I afseende på, angående, rörande. *I a. till ert nyss hafda ytt-rande, får jag förklara, att . . . I a. dertill är jag af den tanken, att . . . Honom måste du hjälpa, men i a. till mig kan du göra, hur du vill.*

ANSENLIK, a. 2. (som ger eller förtjänar anseende) 1) Stor till växten. *En a. karl, qvinna.* — 2) (i allm.) Stor, betydande. *A. längd, höjd, bredd. A-t djup. A. byggnad, trädgård, åker. A. myckenhet. A. armé. A-t rike. A-a kraf-ter. En a. penningssumma, kostnad, tid, fördel. Detta verk fordrar a-t arbete.* — Syn. Se *Betydlig*.

ANSENLIGEN, adv. Se *Ansenligt*.

ANSENLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara ansenlig. — Syn. Storhet, Betydlighet.

ANSENLIGT, adv. Ganska mycket, ganska, betydligt. *A. stor, rik. A. många.*

ANSIGTE, n. 4. Främre delen af människans hufvud emellan hårfästet, öronen och halsen. *Vackert, ädelt, regelbundet, fullt a. Se någon i a-t, stint i a-t.* (Föräldr.) *Se någon under a-t, se på någon utan fruktan. Känna någon till a-t, d. v. s. till utsendet. Sägna någon de största grofheter midt i a-t, d. v. s. rakt fram, utan försyn och skonsamhet.* — Syn. *Anlete, Fysionomi, Syn, Planet.* — Ss. *Ansigtstfärg, -smuskel, -snerv, m. fl.*

Anm. *Ansigte* är det allmänna uttrycket, och brukas både i tal och skrift; *Anlete* deremot blott i högre stil; *Fysionomi* mest i skämtsamt stil, och kan äfven nyttjas om djur, samt i figurlig mening.

ANSIGTSBILDNING, f. 2. Ett ansigtets naturliga bildning, helheten af dess drag.

ANSIGTSDRAG, n. 3. Se *Anletsdrag*.

ANSIGTSROSEN, f. 2. sing. def. Sjukdomen rosen, då den uppstigit i ansigtet.

ANSIGTSUTTRYCK, n. 3. Uttrycket af en människas sinnelag, lynne, känslor eller sinnesrörelser i dess ansigte.

ANSIGTSVINKEL, m. 2. pl. — *vinklar*. Vinkel, som formeras af två räta linier, den ena dragen emellan hårfästet och näspspetsen, den andra från hakbenet till sistnämnda punkt.

ANSJOVIS, annschöviss, m. 2. Mjukfenig fisk, i Nordsjön och Medelhafvet, 6 till 8 tum lång, med små, lätt affallande fjäll. Inlägges, för att ätas till smörgås, o. s. v.

ANSJUDA, v. a. 3. (böjes som *Sjuda*) Luttra, rena (metaller). Ordet brukas endast i bergs-

vetenskapen. — *Ansjudande, n. 4. o. Ansjudning, f. 2.*

ANSKÄFFA, v. a. 1. Laga, att någon för ett behöfs fyllande nödig sak erhålles, eller att någon för ett visst ändamål behöflig person in-finner sig. *A. säd, ved, penningar. A. kläder åt sig. A. proviant för en fästning. A. nödiga medel till en hamnbyggnad. Sedan alla behofven blifvit a-de. A. prest, läkare, barn-morska, fällskär, amma.* — Syn. *Se Skaffa.*

ANSKÄFFANDE, n. 4. Handlingen, då man anskaffar.

ANSKÄFFNING, f. 2. (mindre brukl.) Se *Anskaffande*.

ANSKÄFFARE, m. 3. Person, som anskaffar eller anskaffat någon eller något.

ANSKJUTA, v. n. 3. (böjes som *Skjuta*) 1) (kem.) *A. i kristaller* ell. blott *A.*, bilda, forma sig i kristaller — 2) (bot., mindre brukl.) *Skjuta upp ur jorden, grö, spricka ut.* — 3) (jäg.) *Träffa ett djur med skott, utan att fälla det.* — *Anskjutande, n. 4. o. Anskjutning, f. 2.*

ANSKRI, n. 4. (brukas icke gerna i plur.) Plötsligt och starkt skri, antingen af förskräckelse, eller i afsigt att skrämra. *Gifva till ett a. Vid denna rysliga syn föll hon med ett a. till golfvet. Vildarne rusade med ett högt a. mot oss.* — Syn. *Se Rop.*

ANSKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) Bibringa en person god eller dålig tanka om någon. *A. någon väl, illa. Han har illa a-feit er hos ministern.* — Ordet brukas mest i particip, såsom adjektiv.

ANSKRIFVEN, a. p. 2. neutr. — *et*. Väl eller illa bedömd af någon, till följe af annan persons ingifvelse. *Vara väl, illa a. hos någon. Han är illa a. vid hofvet, på börsen, i det huset, hos Tyskarna.*

ANSKÄRA, v. a. 3. (böjes som *Skära*) (väf.) Varpa.

ANSKÄRNING, f. 2. (väf.) 1) Varpning. — 2) Varp.

ANSLAG, n. 3. 1) Offentligt uppslagen tillkännagifvelse. *Brukas numera nästan endast i embetsstil, vid kungörelse om lediga tjenster, om auktion, eller vid domstolar om domars offentliggörande. Kungöra genom a. på dörr, husknut eller tafla.* — Syn. *Plakat, Affisch.* — 2) Plan (i och för något elakt ändamål), anläggning, stämpling. *A. emot ens lif. Han vill min undergång, men jag skall tillintetgöra hans a.* — Syn. *Anläggning, Stämpling.* — 3) Till något visst statsbehof eller offentlig företag anslagen penningssumma. *Rikets Ständer hafva beviljat ett a. af 100,000 R-dr till allmänna undervisningsens befrämjande, för byggande af skolhus, &c.* — 4) (i musik) Angifvande af ackord på ett musikinstrument med klaviatur. — 5) Handtag på ett gevär, en bössa, en pistol.

ANSLAGSRUNDNING, f. 2. Rundning på anslaget till gevär eller pistol.

ANSLAGSSEDEL, m. 2. pl. — *sedlar*. Sedel, innehållande någon tillkännagifvelse, och antingen anslagen eller ämnad att anslås.

ANSLAGSSPÅN, n. 3. (boktr.) Spjåle eller träbit, hvarpå remikan hvilat, under det tryckaren lägger arket, som skall afdragas, i däckeln.

ANSLAGSSUMMA, f. 1. För något visst ändamål anslagen summa.

ANSLAGSTAFLA, f. 1. Tafla af trä, vanligtvis svartmålad, hvarå anslås offentliga tillkännagifvanden.